

ringer ikke fundet Anledning til senere at gentage vort oprigtige Forsøg paa at komme til en gensidig loyal Forstaaelse mellem de to Organisationer.

Den nuværende Ordning med de to Slags Autorisationer — den handelsministerielle som Revisor og den justitsministerielle som regnskabskyndig Tillidsmand — er naturligvis set fra et almindeligt Synspunkt uheldig, idet Publikum som oftest ikke kan kende Forskel paa Autorisationerne. De autoriserede Revisorer vil i Særdeleshed anføre, at den er uheldigst for dem, *men hvem har givet de autoriserede Revisorer Eneret paa at drive Revisionsvirksomhed?* Efter Loven er Revisorvirksomheden fri Næring, der staar aaben for alle. — Dette bestrides naturligvis ikke af de autoriserede Revisorer, men disse ser skævt til, at vi betegner os som »autoriserede regnskabskyndige Tillidsmænd» og betragter dette som et Indgreb i deres autorisationsmæssige Rettigheder — noget vi naturligvis paa ingen Maade kan indrømme, naar vi kun strængt holder os til den nøjagtigt rigtige Betegnelse for vor Autorisation.

Selv om vor Forening som anført kan indrømme, at det set fra et Publikums-synspunkt kan være uheldigt med de to Slags Autorisationer, saa maa vi dog hævde, dels at der ingen Skade opstaar af en eventuel Forveksling af Autorisationerne, idet vore Medlemmer lige saa vel er i Stand til at gøre Fyldest i en hvilken som helst Revisionssag som de autoriserede Revisorer samt at det ikke vil kunne lade sig gøre ved fremtidige Autorisationer at forbyde Tillidsmændene at praktisere som Revisorer eller at nægte Revisorer Autorisation som Tillidsmænd, thi dertil er *de autoriserede Revisoreres Antal alt for ringe*, og der vil gaa adskillige Aar, forinden dette Forhold ændres. Det vil tillige være en stor Uretfærdighed mod de som Revisorer praktiserende Tillidsmænd, der har haft denne Autorisation i mange Aar — nogle af vore Medlemmer endda lige fra Oprettelsen af Tillidsmandsinstitutionen i 1905, — og som gennem de mange Aar ved personligt, samvittighedsfuldt og dygtigt Arbejde har oparbejdet sig en god Revisorforretning og erhvervet deres Kunders samt Myndighedernes Tillid. Det vilde være en stor Uretfærdighed for det første at afskære os fra den Indtægt, der er forbunden med den regnskabsmæssige Ordning af Tvangsakkorder og vilde tillige være et betydeligt og ufortjent Tilbageskridt for os, om man vilde fratage os det justitsministerielle *Prædikat for Regnskabskyndighed og værdig til Tillid* — et Prædikat, som naturligvis har været og stadig er os en stor Støtte i Udførelsen af vor Gerning.

Vi haaber ikke og kan ikke tro, at den høje Regering og Rigsdag vil gaa med til en saadan Uretfærdighed mod os, som en Ophævelse af eller Nægtelse af Adgangen til den justitsministerielle Autorisation vilde være for os.

Ejheller haaber vi, at Regering og Rigsdag ved den kommende Revision af Lov om Aktieselskaber og om Banker m. fl. vil gaa med til at begaa den Uret mod os, at indsætte Bestemmelser for Revisionen i de kommende Love af en saadan Beskaffenhed, at det maatte vanskeliggøre eller maaske endog helt udelukke os fra Hvervet som Revisor i de nævnte Virksomheder. En saadan Fremgangsmaade vilde være fuldkommen ruinerende for os og være ganske uforskyldt fra vor Side, da vi i Udførelsen af vor Gerning som Revisor aldrig har givet skellig Grund til berettiget Klage eller blot Utilfredshed. Tværtimod har vi Gang paa Gang erfaret, at vore Kunder sætter specielt Pris paa vor Udførelse af det os betroede Revisorhverv, fordi vi *personlig* udfører Arbejdet og ikke lader dette udføre af unge og hyppigt skiftende Assistenten. Ligesom Patienter, der holder Huslæge, ønsker at behandles af Lægen selv og ikke af Vikarer, saaledes er det ogsaa ganske naturligt og forstaaeligt, at en Forretningsmand ikke holder af at lægge sin Virksomheds og sine private intimeste økonomiske Detailler blot for den første den bedste Revisorassistent. Naar Forholdet mellem Forretningsmanden og Revisoren er, som det bør være, saa et det naturligvis baseret paa *Tillid* til Revisoren selv, og vor Autorisationsbetegnelse »regnskabskyndig Tillidsmand» er derfor netop et fortræffeligt og rammende Udtryk for det, vi stræber efter og ogsaa kan siges at have naaet i vort Forhold overfor vore Klienter.

Ser man hen til Sagførerstanden, vil man ogsaa se, at de her anførte Betragtninger deles af Juristerne. En Sagførers Arbejde er og maa være personligt — Klienterne henvender sig ikke med Tillid til en Sagførers Fuldmægtig eller Kontorist, men til vedkommende Sagfører personlig, fordi man nu en Gang har Tillid til ham. Selv de største Sagførervirksomheder drives da ogsaa personlig eller ved Kompagniskab, medens et faatalligt Kontorpersonale kun udfører det rent manuelle